

- az érintett vezetői engedélyét, abból a célból, hogy megke-
rülje a szokásos tartózkodási hely államának a rá vonat-
kozó, az irányelv alapján az újbóli kiállítás tekintetében
irányadó rendelkezéseit, a másik tagállamban joggal való
visszaéléssel szerezte meg, és a joggal való visszaélést a
kiállító tagállamnak észlelnie kellett volna,
- és az eredeti a vezetői engedély visszavonásához vezető
okok ismeretében a kiállító tagállamban a vezetői engedély
kiadása előtt elvégeztetett, az érintett vezetői alkalmassá-
gára vonatkozó orvosi vizsgálat nyilvánvalóan nem felelt
meg azoknak a követelményeknek, amelyeket vele
szemben, tekintettel a korábbi vezetői engedély visszavo-
násának vonatkozó okaira, támasztani kell, és így az érin-
tett további részvétele a forgalomban jelentős veszélyt
jelent a közlekedés egyéb résztvevőinek életére és testi
épségére?

Amennyiben az első kérdésre adandó válasz igenlő:

- 2) Úgy értelmezendő-e a 91/439/EGK irányelv 8. cikkének
(2) bekezdése, hogy az első kérdésben leírt tényállás fennál-
lása esetén a szokásos tartózkodási hely tagállama ugyan
köteles elismerni a más EU-tagállam által kiadott vezetői
engedélyt azzal a következménnyel, hogy annak tulajdonosa
területén főszabály szerint jogosult gépjárművek vezetésére, a
szokásos tartózkodási hely tagállama azonban a közlekedés-
biztonság érdekében azon jelentős veszély kivédésére,
amelyet az ilyen vezetői engedély tulajdonosa jelent, lega-
lábbis jogosult az adott személy vezetésre való alkalmasságát
azon körülmények tekintetében felülvizsgálni, amelyek
korábban a szokásos tartózkodási hely tagállamában a
vezetői engedély visszavonásához vezettek, és amelyeket nem
lehet meghaladottá válnak tekinteni arra való tekintettel,
hogy később az Európai Unió egy másik tagállamában a
vezetői engedély kiállításra került?

(¹) HL L 237., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet,
317. o.

2008. január 9-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Finn Köztársaság

(C-10/08. sz. ügy)

(2008/C 79/29)

Az eljárás nyelve: finn

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők:
I. Koskinen és D. Triantafyllou)

Alperes: Finn Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Finn Köztársaság – mivel
hatályban tartotta az Autoverolaki (gépjárműadó-törvény)
5. §-át és az Arvonlisäverolaki (hozzáadottértékadó-törvény)
102. §-a (1) bekezdésének 4. pontját, amelyek értelmében a
gépjárműadó tekintetében a három hónapnál nem idősebb
gépjárműveknél az új gépjárművekkel megegyező adóértéket
és a hat hónapnál nem idősebb gépjárműveknél olyan skálát
használnak, amely szerint a gépjármű értéke, ha a finn piacon
nem található hasonló jármű, havonta 0,8 %-kal csökken –
nem teljesítette az EK 90. cikkből eredő kötelezettségeit, vala-
mint nem teljesítette a 2006/112/EK tanácsi irányelv (¹)
167. és 168. cikkével módosított, a hozzáadottérték-adóról
szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (²) 17. cikkének
(1) és (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, mivel Finnors-
zág megengedi az Autoverolaki 5. §-a szerinti adónak az
értékesítésre felszámított hozzáadottérték-adóból való levo-
nását;
- kötelezze a Finn Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Mivel Finnországban a gépjárműimportőrt hozzáadottértékadó-
fizetési kötelezettség terheli, az Autoverolaki 5. §-a értelmében
hozzáadottérték-adót köteles fizetni a gépjárműadó után a
vámhatóságoknak; mivel azonban az Arvonlisäverolaki 102. §-a
(1) bekezdésének 4. pontja szerint levonhatja az értékesítés után
felszámított hozzáadottérték-adót, a gépjármű értékében végül
nem terheli hozzáadottérték-adó a gépjárműadót. A gépjármű-
adóra felszámított, levont hozzáadottérték-adó nem hárul a
fogyasztókra. Amennyiben valamely magánszemély valamely
gépjárművet először Finnországban helyezi forgalomba, szintén
hozzáadottérték-adót köteles fizetni a vámhatóságoknak a
gépjárműadó után, amely azonban nem vonható le. E rendszer,
amely különbséget tesz valamely hozzáadottértékadó-alanynak
valamely adóköteles gazdasági tevékenység keretében, külön-
böző kereskedelmi szinteken történő értékesítése és a más tagál-
lamokban a végfelhasználó általi megszerzés között, azt vonja
maga után, hogy a valamely magánszemély által valamely másik
tagállamban megszerzett és először Finnországban forgalomba
helyezett gépjármű után kivetett gépjárműadóra felszámított
hozzáadottérték-adó valószínűleg magasabb a hasonló, de már
Finnországban forgalomba helyezett használt gépjármű értékére
kivetett gépjárműadót terhelő maradvány hozzáadottérték-
adónál, ha a gépjárműadó-kötelezettség alá tartozó személy
hozzáadottértékadó-alany is, és a gépjárművet adóköteles gazda-
sági tevékenység keretében értékesítették, mivel az utóbbi
esetben – a teljes levonhatóság miatt – a gépjármű értéke nem
tartalmaz gépjárműadóra felszámított hozzáadottérték-adót, és
sérti az EK-Szerződés 90. cikkét.

A Bíróság a C-101/00. sz. *Suilin-ügyben* megállapította, hogy a
gépjárműadóra felszámított hozzáadottérték-adó a hozzáadott-
érték-adóról szóló hatodik irányelv értelmében nem minősül
hozzáadottérték-adónak. A finn Arvonlisäverolaki szerinti azon
jogosultság, hogy adóköteles gazdasági tevékenység keretében a
gépjárműadóra felszámított hozzáadottérték-adó levonható a
hozzáadottérték-adóból, sérti a hozzáadottérték-adóról szóló
77/388/EGK hatodik irányelvet, amelynek értelmében a hozzá-
adottérték-adóból kizárólag hozzáadottérték-adót lehet levonni.

A finn Autoverolaki szerint a három hónapot meg nem haladóan forgalomban lévő gépjárművek értéke nem csökken, e gépjárművek az új gépjárművek mintájára adóznak. A gépjármű értéke azonban értékesítéskor vagy forgalomba bocsátáskor azonnal csökken. Az EK 90. cikkbe ütközik, hogy a három hónapnál nem idősebb használt járművek az új járművek értékén adóznak. Az Autoverolaki azon szabályozása, hogy a három-hat hónapos használt járművekre olyan skálát alkalmaz, amely szerint a gépjármű értéke, ha a finn piacon nem található hasonló jármű, havonta 0,8 %-kal csökken, az EK 90. cikkbe ütközik, mivel e havi 0,8 %-os lineáris értékcsökkenési skálával nem biztosított, hogy a felszámított adó soha nem haladja meg a maradványadót, amely megjelenik a Finnországban már forgalomba bocsátott érintett gépjármű értékében.

(¹) HL L 347., 1. o.

(²) A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i hatodik tanácsi irányelv, HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.

A Cour de travail de Liège (Belgium) által 2008. január 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Mono Car Styling SA, felszámolás alatt kontra Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre Van Rutten, Francois Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Chrisophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto D'Errico, Marco Quaranta, Primo Pecci, Giuseppe Montaperto

(C-12/08. sz. ügy)

(2008/C 79/30)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Cour de travail de Liège

Az alapeljárás felei

Felperes: Mono Car Styling SA, felszámolás alatt

Alperes: Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre Van Rutten, Francois Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Chrisophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto D'Errico, Marco Quaranta, Primo Pecci, Giuseppe Montaperto

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv (¹) 6. cikkét, amely a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok biztosítják, hogy az irányelv szerinti kötelezettségek kikényszerítésére bírósági és/vagy igazgatási eljárások álljanak a munkavállalók képviselőinek és/vagy a munkavállalóknak a rendelkezésére”,

úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes a munkaviszony-nal kapcsolatos szabályok megállapításáról szóló, 1998. február 13-i törvény 67. cikkéhez hasonló nemzeti rendelkezés, mivel azt írja elő, hogy a munkavállaló csak akkor kifogásolhatja az információs és konzultációs eljárás betartását,

– ha arra hivatkozik, hogy a munkáltató nem teljesítette az ugyanezen törvény 66. cikke 1 §-ának második albekezdése szerinti feltételeket,

– és ha a munkavállalók képviselői az üzemi tanács keretében, ennek hiányában a szakszervezet képviselői vagy ennek hiányában azon munkavállalók, akiket tájékoztatni, illetve akikkel konzultálni kellene, a 66. cikk 1. §-ának második albekezdése szerinti egy vagy több feltétel teljesítésével kapcsolatos kifogásról értesítették a munkáltatót a 66. cikk 2. §-ának második albekezdésében előírt közzététel napjától számított harmincnapos határidőn belül,

– és ha az elbocsátott munkavállaló ajánlott postai küldeményként küldött levélben – [elbocsátásának napjától], vagy attól a naptól számított [harmincnapos határidőn belül], amikortól az elbocsátások csoportos létszámcsökkentésnek minősülnek – értesítette a munkáltatót arról, hogy vitatja az információs és konzultációs eljárás szabályszerűségét, és hogy a munkáltatónál történő továbbfoglalkoztatását kéri?

2. Amennyiben a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv 6. cikkét úgy lehet értelmezni, hogy lehetőséget ad a tagállamnak arra, hogy a munkaviszonnyal kapcsolatos szabályok megállapításáról szóló, 1998. február 13-i törvény 67. cikkéhez hasonló nemzeti rendelkezést fogadjon el, amely szerint az elbocsátott munkavállaló csak akkor kifogásolhatja az információs és konzultációs eljárás betartását, ha arra hivatkozik, hogy a munkáltató nem teljesítette az ugyanezen törvény 66. cikke 1. §-ának második albekezdése szerinti feltételeket, és ha a munkavállalók képviselői az üzemi tanács keretében, ennek hiányában a szakszervezet képviselői vagy ennek hiányában azon munkavállalók, akiket tájékoztatni, illetve akikkel konzultálni kellene, a 66. cikk 1. §-ának második albekezdése szerinti egy vagy több feltétel teljesítésével kapcsolatos kifogásról értesítették a munkáltatót a 66. cikk 2. §-ának második albekezdésében előírt közzététel napjától számított harmincnapos határidőn belül, valamint ha az elbocsátott munkavállaló ajánlott postai küldeményként küldött levélben –